

CZ.03.2.60/0.0/0.0/16_052/0011630

Podporované zaměstnávání – cesta ze sociálního vyloučení

Pan František

K paní do projektu mě přivedla moje sociální pracovnice, u které jsem využíval jinou službu v MESADĚ (*sociální rehabilitaci*). Přestěhoval jsem se nedávno z Duhy do svého bytu, což je docela dobré, ale jsem v něm hodně sám. Paní sociální pracovnice mě pomohla se stěhováním a zabydlením, a když jsme všechno zvládli, domluvila se s mojí opatrovnící, že bych mohl trochu někde pracovat. Už jsem pracoval docela dlouho, sedm let, ve firmě na kružítka, ale práce byla fyzicky náročná. Tak jsem tam skončil a moje opatrovnice hledala někoho, kdo by mi pomohl najít práci a zaučit se.

Začal jsem chodit k paní D., která mi vysvětlila, co budeme dělat. Když jsme si na schůzkách vyprávěli, jakou práci bych chtěl dělat a kolik hodin jsem schopný každý den pracovat, ptala se mě paní D., jestli bych dokázal uklízet. Řekl jsem, že jo. Naučila mě to babička a taky v ústavu, kde jsem potom bydlel, jsem

uklízet. Jednou mi paní D. řekla, jestli mám zájem jít se podívat do jedné kavárny, kde by byli rádi, kdybych jim pomohl s úklidem. Tak jsme tam šli, mně se to líbilo, není to daleko. Paní D. mi vysvětlila, co a jak budu uklízet, kde se budeme scházet a co si mám brát s sebou. Bylo léto, chtěla, abych měl ručník a pití. Začali jsme spolu chodit do kavárny. Šéfka mi nejdřív všechno vysvětlila, pomáhala mi a naučila mě s mopem. Když venku nepršelo, uklízel jsem také dvorek. Někdy mi šéfka ukázala, že je potřeba něco předělat, ale skoro pořád bylo všechno v pořádku. Uklízel jsem v kavárně celé léto a podzim, ale musel jsem končit, protože už skončil projekt a nemá se mnou kdo chodit, aby na mě dával pozor a pomáhal mi. Škoda, bylo to fajn.